

Karapınar ve Kayalı Köyü yakınlarındaki Yağmapınar Mescidi hakkında

Hamza GÜNDOĞDU



İsmanlı Devleti'nin belli bir iskân ve kolonizasyon politikası⁽¹⁾ sonucu, Sultan Selim II (1566-1574)'nin şehzadeligi zamanında bir "menzil sitesi" halinde kurulmuş olan⁽²⁾ Konya-Ereğli yolu üzerinde, Konya'ya 96 km., Ereğli'ye 52 km. mesafedeki "Sultaniye" (Karapınar) İlçesi ve çevresi birçok yönlerden olduğu gibi⁽³⁾ Sanat Tarihi yönünden de ayrı bir değere sahiptir.⁽⁴⁾

İlkçağda; Hitit, Frig,⁽⁵⁾ Lidya, Roma ve Bizans devirlerinden kalan çeşitli arkeolojik eserlerden, burasının bir iskân yeri olduğu ileri sürülürse de,⁽⁶⁾ asıl şehrin orta Bizans devrinden itibaren terkedildiği, Selçuklular zamanında da fazla bir önem taşımadığı anlaşılmaktadır.⁽⁷⁾

Şehrin ilk kuruluşunda, bugün ortasında bulunan Ali Tepesi⁽⁸⁾ olarak bilinen hüyükün asıl rolü oynadığı, bu tepenin eteğinde son zamanlarda yapılan evlerin temelleri kazılırken çıkmış olan ilkçağa ait sür izlerinden anlaşılmaktadır.⁽⁹⁾ Bu çeşit yerleşim merkezlerinde suyun en mühim ihtiyaç olduğu göz önünde bulundurulursa, şehrin Karapınar (Kırkpınar) olarak anılmasına sebep olan pınar'ın Ali Tepesi'nin doğu eteklerinde bulunması, şehre verilen ismin doğruluğu bakımından bazı ipuçları vermektedir. Zira Tepenin hemen doğu eteğindeki kayaların arasından çıkan suyun verimsiz ve çorak olması, Türkçede iki zıt sembol olarak kullanılan "kara" sıfatının; dertli, kötü, faydasız, çorak ifadelerinin karşılığı olduğu, böylece ilkçağdaki adı bilinmeyen şehrin adını bu sudan

almış olabileceği, ismin Türkçeleştikten sonra da devamlı Karapınar (Kırkpınar) olarak anılmasına bir vesile teşkil ettiği anlaşılıyor.⁽¹⁰⁾ Şehrin kuzeyinde "Sultaniye bataklığı"na boşalan bu pınarın, çevrede hiçbir bitkinin yeşermesine imkân sağlamadığı bugün de yerinde görülebilir. Zamanla bu yerleşim yerinin terkedilmesinde Konya-Ereğli arasındaki daha kestirme olan Karapınar yolunun kullanılmamasında bu pınarın ve çevredeki bataklıkların aksi tesirlerinin olduğu zannedilmektedir. XII-XIII. yy., Anadolu Selçukluları için de fazla önem taşımayan bir yer olduğu anlaşılan Karapınar'ın Selçuklular döneminde oynadığı en mühim rol, 1097 M. tarihindeki İkinci Haçlı Seferinin bu bölgede cereyan etmesidir.⁽¹¹⁾

Ömer Lütfi Barkan'ın araştırmasında da isabetle kaydettiği gibi burada bir şehir kurulması gereğinin belirtilmesinden sonra kurulacak şehirde iskân edilecek kimselerin bulunmaması sebebiyle XVI., XVII. yy.'larda yerli halka çeşitli vergi muafiyetleri de sağlanmıştır. Fakat yine de halkın şehre sayım ve kontrol zamanlarında gelerek muafiyetten istifade ettiği, bu işlemin sona ermesinden sonra şehrin doğusundaki Karacadağ'ın eteklerine çekilerek burasını terkettikleri belirtiliyor.⁽¹²⁾

Asıl adı en eski kaynaklarda, menzilname ve yabancıların seyahatnamelerinde "Barahtra" (Karapınar)⁽¹³⁾ olarak zikredilen yerde, XVI. yy.'da; cami, imaret, kervansaray, hamam, çeşme, şadırvan, sıbyan mektebi ve dükkânlardan ibaret

"Sultan Selim II. Külliyesi"nin kurulmasıyla adının "Sultaniye" olarak anılmağa başladığı, bazı tarihî kaynaklarda kayıtlıdır. Ancak Tarihçi Naima, şehre Sultaniye adının verilmesini H. 1048 (1638) tarihinde Sultan Murad IV'ün Bağdat Seferi sırasında buradan geçişine bağlar.⁽¹⁴⁾ Aynı kaynak, Sultan'ın burada konaklamasından sonra şehri beğenerek kurucusunun adına izafeten şehre "Sultaniye" adının verildiğini belirtir. Daha sonraları da devamlı Sultaniye olarak anılan şehir, 1934 yılında Vilayet Encümeninin de teklifiyle "Karapınar" adını alır.

Tarihî İstanbul-Bağdat, İstanbul-Şam-Halep yolu üzerinde bulunan Karapınar'ın XVI. yy.'dan önce de büyük orduların bir geçit yeri olduğu, bu yönüyle de Hittilerden beri bilinen Konya-Ereğli-Kemerhisar (Tyana) yolunun Karapınar'dan geçtiği anlaşılabilir. Aynı yolun ıssız ve çorak olması ve yol emniyeti bakımından güvenilir olması sebebiyle kervanların geçmesine elverişli olmadığı anlaşılmaktadır. Bu yolu takip etmek zorunda kalan seyyahların da ancak XVI. yy.'da şehrin kurulmasıyla Konya-Karadağ (Madenşehir), Yneb (İnoba = Bugünkü Karapınar yaylası olan ve Osmancık dağı eteğinde) üzerinden Karapınar'a geldikleri, Karapınar'dan direkt olarak Ereğli'ye geçecekleri yerde, Karapınar'ın kuzeydoğusundaki Emirgazi kasabası yolunu tercih ettikleri, oradan da Eski bir Bizans yerleşim yeri olan Ardistama (Arrısama, Bugünkü Belkaya) köyü yoluyla Tyana'ya (Kemerhisar) veya Ereğli'ye geçtikleri anlaşılmaktadır.⁽¹⁵⁾ Konya-Karapınar arasındaki İsmil (İsmail) kasabasından geçen direkt yolun ancak XVII-XVIII ve XIX. yy.'larda kullanıldığı, fakat yine de seyyahların ikinci bir yol olarak daha çok Konya, Madenşehir, Karapınar, Emirgazi, Ardistama, Tyana yolunu takip ettikleri anlaşılmaktadır.⁽¹⁶⁾

*
* *

Bu makalenin konusu, Karapınar, Emirgazi, Ardistama yolu üzerinde bir menzil üzerinde bulunan bir mescittir. Yavuz Sultan Selim'in Çaldıran ve Mısır seferlerine giderken buradan geçtiği, belki konaklamış olduğu bu yerde de mescidin yapılması için emir vermiş olabileceği düşünülebilir. Fakat her nedense mescid Kanuni'nin son zamanlarında gerçekleştirilmiş olup, bu bölgede Karapınar'da Sultan Selim II. tarafından kurdu-
lacak büyük külliye de önce yapılmış olması bakımından dikkat çekicidir.⁽¹⁷⁾

Karapınar'ın kuzeydoğusunda Kayalı Köyü hudutları içerisinde, Kayalı'ya 4-5 km., yine bir Türk oymağı tarafından kurulmuş olan Emirgazi kasabasına 10-12 km. uzaklıkta⁽¹⁸⁾ Yağmapınarı

mevkiinde, yolun sağında tek başına yükselmektedir (Resim: 1).

Karapınar'dan geçen seyyahların Tarihî Ereğli, Kemerhisar ve Aksaray'a varmak için takip ettikleri yolun üzerinde bulunması bakımından da dikkat çekici bir yere kurulan Yağmapınarı Obası, adını kurucuları olan Yağma Türklerinden almışlardır.⁽¹⁹⁾ Yağmapınarı Obası, aynı zamanda kuruluşları antik devreye inen ve birbirine çok yakın Öbektaş, Bağdaylı, Kıcıkışla, Gölören gibi yerleşim yerlerinin de çok yakınında bulunmaktadır. Karacadağ'ın üzerinde ve eteklerinde ufak tefek pek çok kale ve burçlarla sur duvarları dikkat çekicidir.⁽²⁰⁾ Mescidin çok yakınında, çevredekilerin şifalı olarak kabul ettikleri –Karapınar'dakinin aksine– suları tatlı iki üç tane de pınar bulunmaktadır.

MESCİDİN MİMARİSİ ve ÖZELLİKLERİ

Mescid, ilk bakışta bu bölgede çok rastlanan volkanik koyu kahverengi tüfden ve kesme taşlardan, kare plânlı, köşelerde tromplara oturan bir kubbe ile örtülmüştür (Resim: 1-2) (Plan).

Buradan geçen seyyahların hiçbirisinin hatıratına konu olmayan mescidin son cemaat yeri ve minaresi yoktur. Çevresinde eski bir iskân yerine işaret eden gelişigüzel serpiştirilmiş taşlardan ibaret kalabalık bir mezarlık vardır (Resim: 1).

Mescidin kuzey duvarında ortada açılmış olan giriş kapısı üzerindeki beyaz mermer üzerine silik ve bozuk hatla yazılmış olan kitabe okunabilir. Bildiği kadarıyla şunlar yazılıdır (Resim: 3)⁽²¹⁾:

"Büniye hazel mescidil Mübarek min eyyamı
Sultan Süleyman Han aleyhi rahmetullahi
nazara limen,

Fi ha fi sene 966 dea li sahibihî
akibet hayırlığın min eyyamı bâd".

Burada yazılı Arapça ifadelerden, mescidin 1558/59 M. tarihinde Kanuni Sultan Süleyman zamanında yaptırılmış olduğu anlaşılmaktadır. Kanuni'nin emriyle yaptırılmış olan mescidin yapımı için Yavuz Sultan Selim zamanında emir verdirilmiş olabileceği de yukarıda belirtilmiştir.⁽²²⁾

Kareye çok yakın, 13,40 x 13,50 m. boyutlarındaki mescidin kuzeydeki kapı girişinin iki yanında birer, doğu ve batıda da birer tane olmak üzere toplam dört penceresi bulunmaktadır. Son derece az açılmış pencereleriyle mescit, tek başına kapalı bir form teşkil eder (Plan).

Kuzey cephede hafif sağa kaymış olan giriş kapısı 1,20 m. genişliğindedir (Resim: 2). Yukarı koyu kahverenkte, üzeri zikzak çizgilerle kemer süslemesi yapılmış alt kısmına da yay kemer görünümü verilmiş bir lento taşı ile kabaca

biçimlendirilmiş, bu lento taşını iki yandan yüksek birer söve taşı taşımaktadır. Bu görünümüyle kapı girişi ilkçağ orta Anadolu mimarisinde tipik özellik sayılır. Lentonun üst kısmında dikdörtgen kitabenin sağ, sol ve üst yanı siyah renkli taştan dikkati çekecek şekilde belirtilmiştir. Bu kısım üstten de hafif sivri bir kemer çerçevesi içine alınmıştır. Başka hiçbir süs unsuruna rastlanmayan kapının iki yanındaki lento taşı dikdörtgen iki pencere, demir şebekeli olup, üstten ve üç yandan duvar yüzeyinden 3-4 sm.lik bir girinti yapar. Alınlıkları kırmızı tuğla harcıdan süslü bir alınlık olarak değerlendirilmek istenmiştir. Aynı durum doğu ve batıdaki pencere alınlıkları için de söz konusudur (Resim 4-5). Buradaki pencereler de aynı şekilde kesme taş duvar yüzeyinden hafif girintili biçimde yapılmış olup, bugün alınlıklarda yer yer dökülmüş tuğla rengi harç izleri bulunmaktadır. Etraflarındaki kesme taş aralarının açılmaması için beton harçla aralar doldurulmuştur.

Güneye bakan duvar yüzeyinde hemen hiçbir süs unsuruna ve pencere açıklığına rastlanmaz. Güney duvarıyla tamamen kapalı bir form gösterir (Resim:6).

Dışarıdan dikkati çeken kubbeye düz kübik duvar yüzeylerinden sonraki dışa taşkın kornişle geçilmektedir. Kubbe sekizgenini içeriden sağlayan tromplar, dıştan köşelerde belli olmayacak şekilde gizlenmiş olup, üst kısmı kornişli, kenarları eşit bir sekizgen oluştururlar. İçten tuğla örgülü kubbenin dış örtüsü ile moloz taşların itinalı biçimde örülmesiyle meydana getirilmiştir. Yapılışından sonra pek onarım geçirmedeği anlaşılan mescidin sadece taş aralarındaki harçlarının dökülmesi sonucu, araları beton harçla yenilenmiştir (Resim: 5). Kubbenin üstündeki moloz örgü taşları tutan beyaz harç, taşların dökülmesiyle açık şekilde dışarıdan görülmektedir. Kubbenin üstünde sanki yapının çabucak harabolmasını sağlamak istercesine bir karamık ağacı bitmiştir.

Yağmapınarı Mescidi, içten moloz taş örgüsüyle yapılmıştır. Kible yönünde kuzeyde yer alan pencerelerin yerinde, küçük boyutlu derin iki niş bulunmaktadır. Köşelerde kubbenin oturduğu tromplar, köşe istikametinde birer köşe yapan hafif sivri ve derin şekildedirler. Tromplar dıştan belli olmayacak şekildedir. İçten de tromp ayakları pencerelerin alınlıklarının üst kısımlarına kadar uzatılmıştır.

Yapı içinde asıl dikkati çeken unsur mihraptır. Mihrap, geniş yüzeyli ve duvar yüzeyinden 8 sm. kadar dışarı taşmaktadır. Tamamen alçıdan ve baskı tekniğinde yapılmış olan mihrapta, kaz ayağı biçiminde birbiri içine girmiş sekiz-

genlerden meydana gelen geometrik süsleme bulunmaktadır. Niş kısmı ve taş kısmı tahribolmuş mihrabın tacı yanyana palmet ve rûmî şekillerinden ibaret bir alçı süslemeden meydana gelmiştir. Bu son derece güzel alçı mihrabın süslemeleriyle, bugün kaybolmuş ve yerine uydurma bir minber konulmuş olan mescidin, asıl minberinin yok oluşları üzücüdür. İlk devir ve klâsik devre ait birçok camii ve mescitte kullanılan mihrabın en yakın benzerleri Van'daki Husrev Paşa ve Kaya Çelebi Camiilerinin mihraplarıdır.

Basit taş mimarisi bakımından dikkati çeken, son cemaat yeri ve minaresi olmayan bu orta büyüklükteki ve 11 m. çapındaki kubbesiyle, bir geçit üzerinde bulunan mescit, ayrıca içindeki mihrabı bakımından da dikkat çekicidir. İlk devir Osmanlı Mimarisi için önemli özelliklere sahip olan bu mescit, klasik devirde yapılmış olması yönüyle de süslemesiz olarak ihtiyaca binaen inşa edilmiş, bazı klâsik özelliklere de sahiptir.

Bir kilometre kadar yakınında bulunan ve Yağmapınarı Obası olarak tanınan yerleşim yerinin bu mescitle pek ilgisi kalmamış gibidir. İçerisi bakımsız ve pis bir halde bulunan mescide çobanlar hayvan koymak ve yatı yeri olarak kullanmak suretiyle adeta yarış etmektedirler.

XVI. yy. özelliklerini taşıyan bu mescidin acınacak durumundan kurtarılacak, amacına yönelik hizmetlerde kullanılmasına için faaliyete geçilmesi, ilgililerden ve bölge halkından istenen en mühim temennimizdir.

- (1) Barkan, Ö.L.: "Vakıfların Bir İskân ve Kolonizasyon Metodu Olarak Kullanılmasında Diğer Şekiller", Vakıflar Dergisi, II, (1942), s. 355, 362.
- (2) İstanbul'dan Bağdat'a ve İstanbul'dan Viyana'ya giden yollar üzerinde XVI. ve XVII. yy.'larda Osmanlı ordularının konaklama yerleri olarak kullanılmış ve yeniden kurulmuş birçok şehirler vardır. Bunlara "menzil siteleri" veya "Derbend"ler denilmektedir. Bu konuda bkz. C. Orhonlu: Osmanlı İmparatorluğunda Derbend Teşkilâtı, İst., 1967, S. Eyiçe: "İstanbul-Sam-Bağdat Yolu Üzerindeki Mimari Eserler I Üsküdar-Bostancıbaşı Derbendi Güzergâhı" İstanbul Üniversitesi, Edebiyat Fakültesi Tarih Dergisi, C. IX, sayı 13, s. 81-113, İst., 1958; "Svelingrad'da Mustafa Paşa Köprüsü, Cısrî Mustafa Paşa", Belleten, XXVII, (1964), s. 729-756; "Sultaniye = Karapınar'a Dair", İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Tarih Dergisi, Cilt XV, sayı 29, İst. 1965, s. 117-140.
- (3) Karapınar ilçesi son 15-20 yıldır çeşitli tarihî, coğrafi, arkeolojik, ziraî yönleriyle de eser ve araştırmalara konu olmuştur. Gerek yüzey şekilleri, çok yakınındaki Krater Gölü, Tuzla Gölü, Kuzeyindeki Obruklar, Çıralı Gölü, korkunç boyutlara ulaşarak şehri tehdit eder hale gelen rüzgâr erozyonunun kontrol altına alınması v.b. gibi özellikler dikkatleri Karapınar üzerine çekmiştir. Bu soruların cevabı için geniş bir eser olarak hazırlanmış olan şu esere bakınız. İ. Gündüz: Bütün Yönleri ile Karapınar. Konya, 1980.

- (4) Karapınar'daki Sanat Eserleri hakkında yukarıdaki eserlerden başka Bkz. O.S. Uludağ: "Karapınar'daki Selimiye Camii", Konya Halkevi Dergisi, V, 1941, sayı 35, s. 2071-2073, M. Önder: Mevlana Şehri, Konya, Konya 1962, s. 194; İ.H. Konyalı: Abideleri ve Kitabeleriyle Konya Tarihi, Konya 1964, s. 534; Abideleri ve Kitabeleriyle Niğde Aksaray Tarihi, C. I, s. 590; F. Gözen: Konya, Konya 1950, s. 50; Aptullah Kuran: "Mimar Sinan'ın Yapısı Karapınar II. Selim Camiinin Proporsyon Sistemi Üzerinde Bir Deneme", VII. Türk Tarih Kongresi, Ankara 25-29 Eylül 1970, (Kongreye sunulan tebliğler), Ankara 1972, C. II, s. 711-724; F. Soyman - İ. Tongur: Konya Eski Eserler Kılavuzu, Konya 1944, s. 202-203; M. Sozen - R. Arık v.d.: Türk Mimarısının Gelişimi ve Mimar Sinan, İst. 1975, s. 423; Sugar Ozaydın: Karapınar, Seydişehir, Bozkır ve Akseki İlçelerindeki Yapılar, İ.Ü.E.F. Sanat Tarihi Bölümü, basılmamış Lisans Tezi, İst. 1971; C. Orhonlu: Osmanlı İmparatorluğunda Derbend Teşkilâtı, İstanbul 1967.
- (5) Tiğrel, Gülşay: "Kocabaş Koleksiyonundaki Karapınar Kaynaklı Frig Vazoları", VIII. Türk Tarih Kongresi, 11-15 Ekim 1976 (Kongreye sunulan tebliğler), Ankara 1979, C. I, s. 557-562.
- (6) Eyice, Semavi: "Sultaniye = Karapınar'a Dair", İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Tarih Dergisi, C. XV, sayı 20, s. 120.
- (7) Eyice, Semavi: y.g.e., s. 120 v.d.
- (8) Ali Tepesi veya Alâaddin Tepesi olarak anılan bu huyugun üzerinde iki ayrı yel degirmeninin bulunduğu kaynaklarda yazılıdır. Bunlardan bir tanesinin 15-20 yıl öncesine kadar mevcut olduğu, temelleri kalmış olan yuvarlak küle biçimindeki gövdesinin 1972 yılında park yapılmak amacıyla buldozerle yıkılarak yok edildiği bilinmektedir.
- (9) Ali Tepesinin güneyinde ve kuzeyinde yapılan evlerin temelleri kazılırken 2,5-3 m. kalınlıkta harçlı sur duvarının izlerine rastlanmıştır: İ. Gündüz: Bütün Yönleriyle Karapınar, Konya 1980, s. 203.
- (10) Kara: Siyah anlamından başka, matemli, gamlı, halk, hayvan, kederli, ayıp, arlı anlamlarına da gelmektedir (Ş. Sami: Kamus-u Türkî).
- (11) Eyice, S.: y.g.e., s. 123; Gündüz, İ.: y.g.e., s. 108 v.d.
- (12) Barkan, Ö.L.: "Vakıfların Bir İskân ve Kolonizasyon Metodu Olarak Kullanılmasına Dair Diğer Şekiller" (Vakıflar Dergisi, II, Ankara 1942, s. 356) adlı uzun araştırmasında bu şekilde hareket eden halktan yakalananlara çeşitli cezaî müeyyidelerin uygulanacağı gibi, geçmişte istifade etmiş olduğu muafiyetten dolayı ödemediği vergilerin de tahsil edileceğine dair kararlar alınmıştır.
- (13) Çeşitli seyahatnamelerde Tyana (Kemerhisar) ile Konya arasında bir yerleşim merkezi olarak belirtilen Barahtra = Barata şehrinin ya Karadağ yakınlarında Binbir Kılıse adıyla bilinen yapılar topluluğunun yanındaki Madenşehir veya Karapınar olabileceği yolunda birtakım fikirler ileri sürülmekte ise de, asıl yer tesbit edilememiştir. Bu konuda bkz.: İ. Gündüz: y.g.e., ve S. Eyice: y.g.makale, s. 124; Karadağ (Binbir Kılıse) ve Karaman Çevresinde Arkeolojik İncelemeler, İst. 1971, s. 16 v.d.
- (14) Naima Tarihi, C. III, s. 223.
- (15) Yavuz Sultan Selim Caldıran ve Mısır Seferine giderken, Kanuni Sultan Süleyman İran seferlerine giderken, Sultan Murad IV Bağdat seferine giderken buradan geçmişlerdir. Ayrıca seyyahlardan Bertrandon de la Broquière, Nasuh El Silasi, Evliya Çelebi, Charles Texier, W.J. Hamilton, W. Ramsay, İbni Mehmed Derviş, Naima, Karayit bin Samuel David Yenşel v.d. seyyahlar Karapınar ilçesi hudutları içerisinde geçmişlerdir.
- (16) Şehrin güneybatısındaki Hotamış bataklığının Beyşehir gölünün zaman zaman taşmasıyla geniş bir alanın sular altında kalmasından Konya-Karapınar arasındaki bugünkü devlet şosesinin geçtiği kestirme yolun pek kullanılmadığı, daha uzak olmakla birlikte Karadağ eteklerinden geçen yolun tercih edildiği anlaşılmaktadır.
- (17) Karapınar Selimiye Külliyesi'nin kesin tarihi belli olmamakla birlikte Mimar Sinan'a ait tezkirelerde çeşitli yapılarıyla adı geçen Külliye'nin 1564 yılından itibaren yapılmaya başlandığı konusunda bk. S. Eyice: "Sultaniye . . ." aynı m. s. 128 v.d., Konyalı, İ.H.: y.g.e., s. 158; İ. Gündüz: y.g.e., s. 108 v.d.
- (18) Emirgazi kasabası Karapınar'a bağlı kasaba merkezi ve belediyelik olup burada bugün şekli kısmen bozulmuş ve kasabaya ismini vermiş olan Emrullah Gazî'nin cadır biçiminde bir türbesi vardır. İ. Gündüz: Bütün Yönleriyle Karapınar, Konya 1980, s. 315.
- (19) Gündüz, İ.: Bütün Yönleriyle Karapınar, Konya 1980, s. 20.
- (20) Gündüz, İ.: y.g.e., s. 203.
- (21) Son derece bozuk ve düzensiz hatlarla yazılmış olan kitabeyi Atatürk Üniversitesinden Doç. Dr. sayın M. Fahrettin Kırzoğlu'nda Vakıflar Genel Müdürlüğü'ndeki yazı uzmanlarının okuyuş biçimlerine göre okuduğu için biz de aynen aldık, bk. İ. Gündüz: Bütün Yönleriyle Karapınar, Konya 1980, s. 278.
- (22) Gündüz, İ.: y.g.e., s. 131-132; Konyalı, İ.H.: Abideleri ve Kitabeleri ile Niğde Aksaray Tarihi, C. I, s. 34 v.d.



RESİM:1
Yağmırcınarı Mescidi'nin
..raktan görünüşü.



RESİM 2:
Mescidin kuzey-batıdan görünüşü.

RESİM:3
Kuzey kapı
girişi üzerinde
bulunan kitabe.



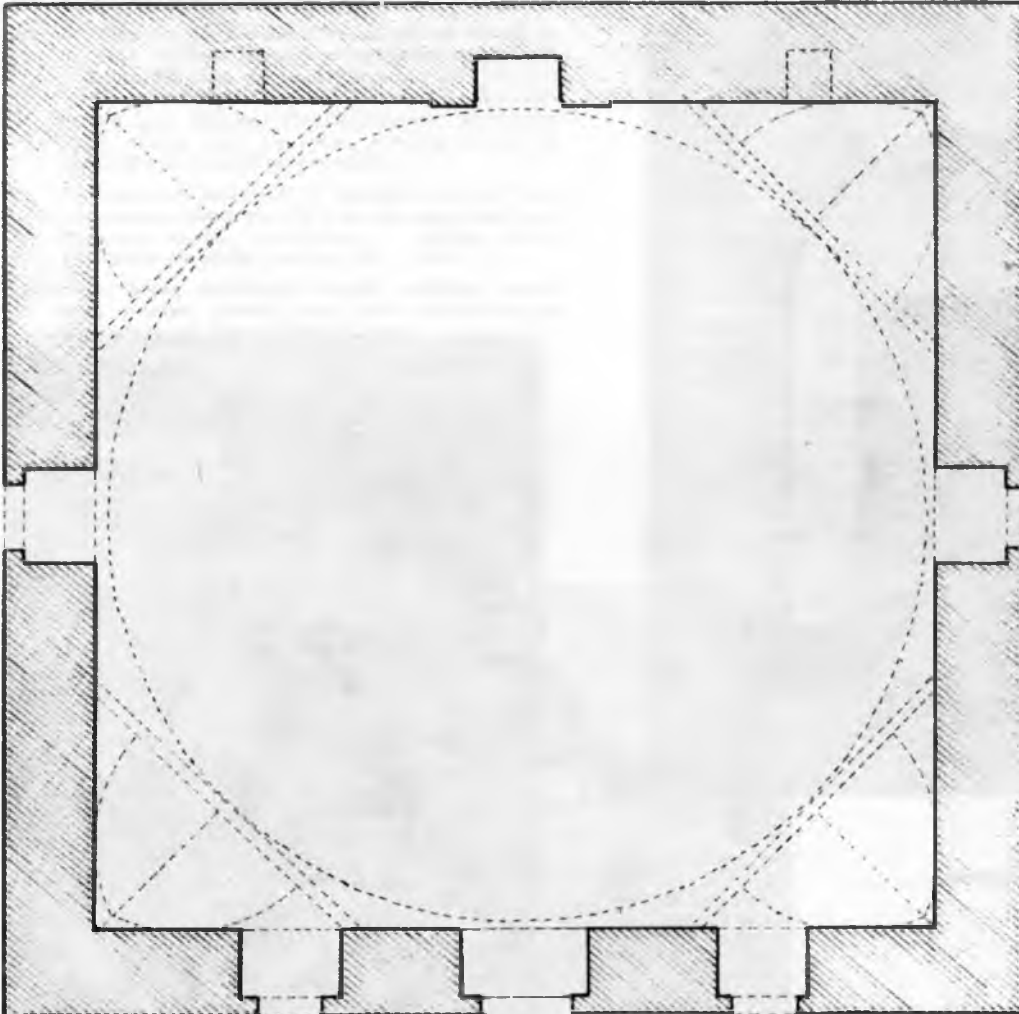
RESİM:4
Mescidin batı cephesindeki
pencere



RESİM:5
Mescidin
doğu cephesindeki
pencere



RESİM : 6
Mescidin
güney-batıdan
görünüşü.



1 2 3 4 5m.

PLAN : 1
Karapınar-Kayalı Köyü yakınlarındaki
Yağmapınarı Obası Mescidi'nin planı.